

Lørdag d. 2/12: Det' sørme, det' sandt, december

Julie tog imod betalingen, mens Christian hjalp dagens sidste kunde med at få et indbundet juletræ op på taget af deres bil. Hun stod og gned mønterne i hånden et øjeblik. Enten var de kommet fra en meget varm lomme, eller også var hendes fingre ved at fryse af. Klokkeren var næsten tre, og de havde haft travlt siden klokken seks i morges. Hun havde egentlig ikke mærket kulden før for en time siden, da trætheden var begyndt at melde sig.

Lyden af bilens motor vækkede hende en smule. Kunden vinkede til Christian og kørte ud af gårdspladsen. Julie lagde mønterne ned i pengekasen, lukkede den og drejede nøglen.

"Passede pengene?" spurgte Christian.

"Ja ja," sagde Julie fraværende.

Christian ruskede let i hendes skulder.

"Hvis du skal til at hjælpe med at tage imod betaling, så skal du være vågen," advarede han. "Der er altid nogen, der prøver at snyde, eller gerne vil presse dig ned i pris."

"Jeg har da taget imod penge masser af gange," mukkede Julie.

"Ja, derovre," sagde Christian og pegede over på den lille bod, hvor de solgte gløgg og pyntegran. "Det er småpenge."

Han strakte sig.

"Jeg går i bad," sagde han og sjoskede op ad trappen.

Julie strakte hals for at se, om hun kunne få øje på sin far inde i plantagen. Men han var for langt væk mellem træerne. Hun vendte sig for at gå ind, da hun hørte en velkendt lyd af dæk i gruset.

"Hænderne op! Det her er et røveri," råbte en stemme bag hende.

Julie snurrede rundt og lyste op i et smil. Alex, én af hendes bedste venner fra klassen, grinede op til hende. Bag ham stod Henrik og Mie også af deres cykler.

"Hvis du vil ha' dem, så kom og tag dem," sagde Julie og svingede lokkende med pengekasen.

"Vi har noget, der er bedre," sagde Henrik med et overlegent smil.

Mie viftede lokkende med to termokander.

"Varm kakao," fortsatte Henrik. "Og min mor har bagt småkager."

"Skal du med ned til stranden?" spurgte Alex.

Julie kløede sig i håret lige i kanten af strikhuen.

"Jeg ved ikke ... Jeg er mega træt, altså."

"Kom nu," lokkede Mie. "Du kan ikke sige nej til os."

"Det har I så ret i," sagde Julie og grinede. "Vent her."

Plantagen lå i yderkanten af byen, så stranden var ikke mere end to-tre minutter væk på cykel. Det eneste hus de passerede på vejen var Søndre Frevsinge Lokalarkiv, hvor gamle Klaus boede. Julie blev overrasket over at se ham uden for sin dør, da de susede forbi. Hun så tilbage efter ham. Det lignede, at han var ved at dække sit hus med gran.

"Hvad i alverden laver han?" spurgte hun Henrik, som var tættest på hende.

Henrik kneb øjnene sammen.

"Hvad?" spurgte han.

"Gamle Klaus," råbte Julie for at overdøve vinden. "Så du ham ikke? Hans hus ligner næsten en bivuak!"

Henrik trak på skuldrene.

"Gamle Klaus er skør," sagde han. "Og desuden er han tusind år gammel. Hvem ved, hvad sådan nogle får tiden til at gå med?"

"Hm."

Julie så tilbage en sidste gang, men Klaus' hus var forsvundet bag træerne.

Vinden havde lagt sig en smule. Eller, så meget som den nu kan, når man står ved Vesterhavet. De fire venner stillede deres cykler og klatrede op i klitterne. Herfra havde de frit udsyn over byggepladsen og maskinerne, som gravede gasledningen Arctic Stream ned i jorden.

Skyggerne var allerede ved at blive lange. Julie tog imod kruset med varm kakao og mærkede varmen sprede sig ud i kroppen. Under dem arbejdede gravemaskinerne sig igennem klitterne.

"Jeg troede, de sagde, at den skulle gå nord om byen," sagde hun og pegede. "Ser det ikke ud, som om de er på vej mod syd?"

Mie nikkede.

"Jeg hørte noget om det i radioen i formiddags," sagde hun. "Min far sagde, at det var på tide, at de store selskaber lyttede til den lille mand."

"Den lille mand?" lo Alex.

"Ja, altså – landmændene," sagde Mie og snuppede en småkage. "De har været sure lige siden, de fandt ud af, at rørledningen skulle gå igennem det område, hvor deres marker ligger. Det forstyrrer fårene."

"Går din far op i dét?" spurgte Julie.

Mie trak på skuldrene.

"Der er ikke så meget andet at gå op i heromkring, er der vel?" sukkede hun. "Det er enten dét, eller også brokker han sig over noget, der sker inde i Gyrsvilde Stationsby."

"Det er præcis som at høre mine forældre," lo Henrik.

Julie nikkede. Alle vidste, at man helst skulle brokke sig lidt over nabobyen Gyrsvilde Stationsby, hvis man boede i Søndre Frevsinge. Gyrsvilde var en større og på mange måder bedre by, men Frevsingoerne var et meget stolt folkefærd. Måske var det derfor, at Arctic Stream var blevet årets samtaleemne. Den gik nemlig forbi Søndre Frevsinge – ikke Gyrsvilde Stationsby.

Alex stirrede håbefuldt ned mod projektørerne og gravemaskinerne, der utrætteligt fortsatte deres arbejde.

"Gid, de finder et dinosaurskelet," sukkede han. "Eller en seriemorders massegrav. Her er så dødkedeligt."

"Det har du ret i," sagde Mie.

"En seriemorder siger du?" udbrød Julie. "Har du glemt, at Søndre Frevsinge allerede *har* en seriemorder?"

Mie, Alex og Henrik vendte sig forventningsfuldt mod hende. De kendte hendes toneleje og vidste, at når hun talte på den måde, så skulle der til at ske noget.

Julie smilede ondskabsfuldt og afslørede, hvad hun havde i hånden: En gammel vandrestøvle.

"I nat har Strandvaskeren krævet endnu et offer!" sagde hun med dyster stemme.

Hendes tre venner hvinede af fryd.

"Hvor fandt du dén?" jublede Alex.

"På vejen herop," sagde Julie. "Nå, hvor skal vi sætte den henne?"

"Der er et godt sted nede ved stien," udbrød Henrik og sprang op.

De løb gennem marehalmen med glade råb og støvlen højt hævet over hovederne, som en stamme af barbarer med deres første jagtbytte.

Strandvaskeren var gruppens helt egen fantasi-seriemorder. Historien var, at han havde fået sit navn, fordi han gemte sine ofre i klitterne langs vestkysten. Hver gang Julie eller én af de andre fandt et stykke tøj efterladt i klitterne, gjorde de sig umage for at stille det op, så det lignede et offer, som lå halvt begravet i sandet. Sko var lettest at bruge, men det var også lykkedes dem at fylde hatte og bukser med sand, så det så næsten naturtro ud.

Nede ved badestien var der en næsten lodret mur af sand til den ene side. Mie gravede omhyggeligt et lille hul i siden, og Julie lirkede støvlen på plads.

”Perfekt,” sagde hun, og de nikkede alle.

Solen var ved at gå ned i horisonten, da de vendte tilbage til udsigtspunktet, så de samlede deres ting sammen og gik mod cyklerne. Første stop var Julies hus, og hun vinkede, da de fortsatte ind mod byen. Hun havde en underlig fornemmelse i maven. Turene til klitterne var altid så rare og velkendte, som om intet havde ændret sig. Men hver gang hun kom hjem, blev hun mindet om, at alting var forandret.

Hun gik op ad trappen og forsøgte at ryste følelsen af sig. Dagen var ikke slut endnu, og der var sikkert udsigt til mere arbejde i plantagen, inden hun kunne gå i seng. Det var på en måde rart at have noget at lave, så kunne hun tænke på noget andet. Hun kastede et sidste blik efter de tre røde baglygter, der blev mindre og mindre i mørket. Så gik hun indenfor og lukkede døren bag sig.

Klaus dumpede udmattet ned i sin lænestol. Det havde taget ham det meste af dagen at sætte gran op omkring huset, og han bandede over sin svagelige krop. Hans krop havde aldrig sat begrænsninger for ham i hans unge dage. Nu værkede alle leddene, som om han var en gammel, rusten cykel.

”Forbandet,” mumlede han og rakte ud efter fjernbetjeningen med en rystende hånd.

Frank, der heller ikke var en hvalp længere, var gået omkuld i sin hundekurv i nærheden af radiatoren og snorkede højlydt. Klaus tog tallerkenen med marmelademadder over i skødet og begyndte at gnaske på dem, mens nyhederne rullede ind over skærmen. ’Landmændene vinder i strid med GasEnergi’, var dagens hovedoverskrift. Fjernsynet viste en journalist, der stod og skuttede sig i sin store vinterjakke.

”Jeg står her med gårdejer Kurt Godtfredsen, og Kurt – hvad betyder GasEnergis pludselige holdningsændring for dig?” spurgte han.

Kurt Godtfredsen, den største fåreavler i Søndre Frevsinge, tonede frem på skærmen.

”Jeg taler for alle gårdejerne her i og omkring Søndre Frevsinge, når jeg siger, at dette er en dag, vi har set frem til i månedsvis. Det har været en lang, sej kamp, men hvis jeg skulle gøre det igen, så gjorde jeg det. De storbysnobber, der sidder med deres linealer og tegner streger på landkortet, de skal huske på, at vi faktisk stadig er nogen, der lever af landet og jorden. Og vi giver os ikke så let.”

Klaus fnøs ud gennem skægget. Ham Kurt Godtfredsen havde altid én eller anden agenda. Hvis det ikke var Arctic Stream, så var det noget andet. Man kunne komme helt i tvivl, om han egentlig bare godt kunne lide at være i TV.

"Men hvad med den nye rute?" spurgte interviewerens videre. "Den går igennem Frevsinge Enge, som er et beskyttet område. Er du ikke bekymret for den fare, det udgør for truede dyre- og plantearter?"

Klaus sprang op af stolen. Tallerkenen med marmelademadder knustes mod gulvet med en skarp lyd. Frank fór forskrækket op og begyndte at gø.

"Vi skal selvfølgelig gøre, hvad vi kan for at beskytte vores vilde natur," sagde Kurt Godtfredsen og smilede et bredt politikersmil. "Men jeg ved, at der har været biologer ude og se på området, og de har sikret sig, at rørlægningen ikke er til fare for dyrestanden. Og vi må jo tage deres ord for gode varer."

Klaus stod som forstenet og stirrede på Kurt Godtfredsens mund, der gik op og i. Billedet skiftede og viste et kort over området og den nye planlagte rute syd om Søndre Frevsinge.

Nej, tænkte han forfærdet. Det kan ikke være sandt. Hvorfor finder jeg først ud af det nu?

Trætheden og de ømme led var glemt i et sus af adrenalin. Klaus marcherede over til døren og hev den op. Klokken var lidt over seks, men det var allerede bælgmørkt udenfor. Vinden strøg ind fra Vesterhavet og bar lyden af larmende maskiner med sig.

Det kan ikke passe, gentog han vantro. Det kan de ikke gøre. Det vil jeg ikke tillade!

Klaus smækkede døren i igen og så sig om i stuen. Hans hjerte bankede gennem huden som en tromme. Hans hånd fandt medaljonen i lommen. Medaljonen, som han altid havde på sig. En skive gran, der havde ordene 'Nox Dryadalis' indgraveret.

"Hvis de fortsætter ... Så kan de ikke undgå at støde på grotten," sagde han stille. "Åh, hvorfor nu? Efter alle disse år, hvorfor nu?"

Han sank noget.

"De ved ikke, hvad de gør," fortsatte han, selvom der ikke var andre til at høre ham end ham selv. "De ved ikke hvilken ondskab, de sætter løs i verden."

Med rystende hænder åbnede han skabet til højre for døren og trak i håndtaget, der skjulte sig derinde. En lem åbnede sig i gulvet og afslørede en trappe ned i et støvet, hengemt mørke.

Mens Frank slikkede resterne af Klaus' marmelademadder op fra gulvtæppet, begav Klaus sig ned ad en trappe, han ikke havde gået på i tredive år.